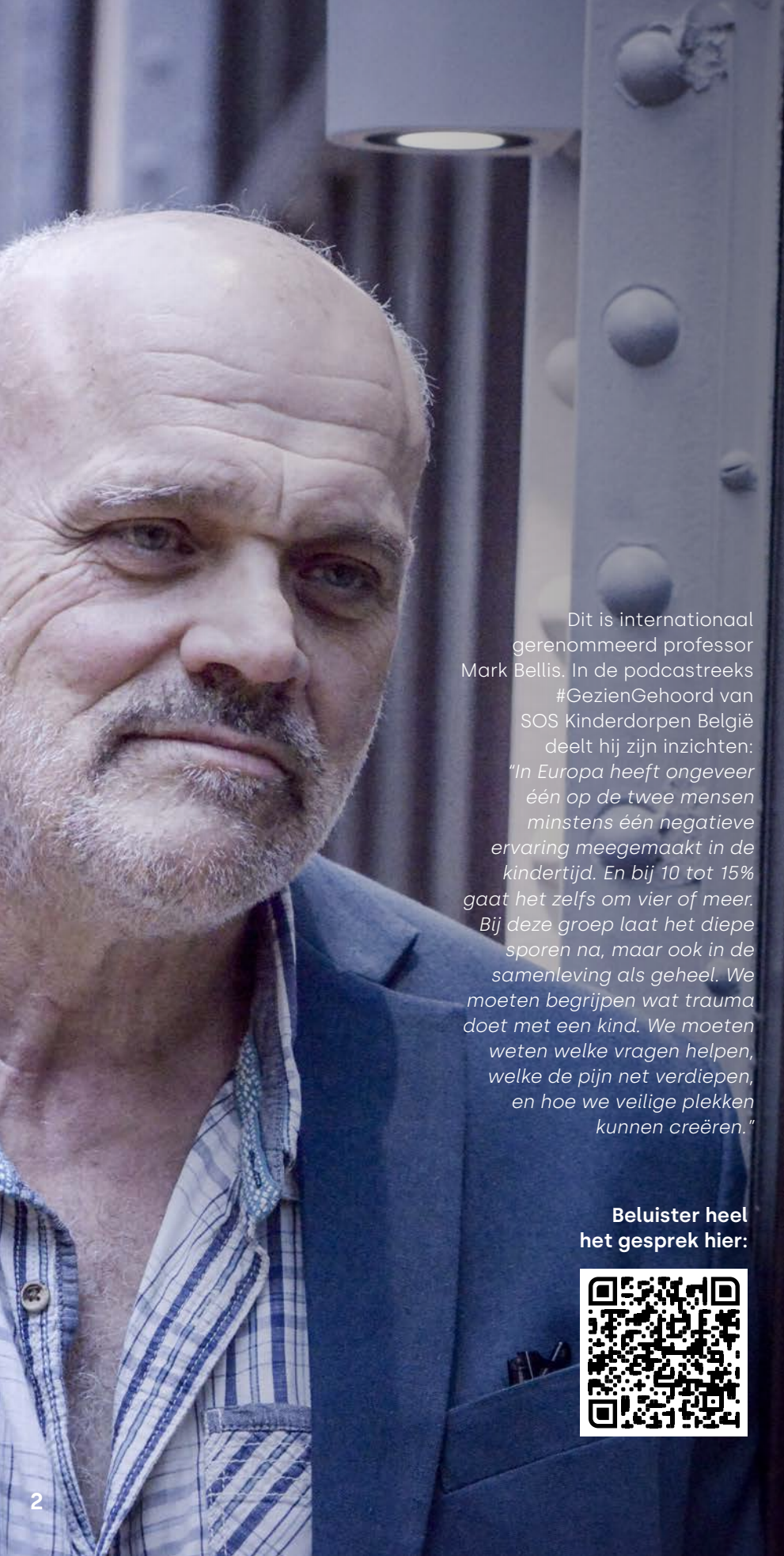


Laat kinderen veilig opgroeien.
Hier en elders.



Dit is internationaal gerenommeerd professor Mark Bellis. In de podcastreeks #GezienGehoord van SOS Kinderdorpen België deelt hij zijn inzichten: *"In Europa heeft ongeveer één op de twee mensen minstens één negatieve ervaring meegemaakt in de kindertijd. En bij 10 tot 15% gaat het zelfs om vier of meer. Bij deze groep laat het diepe sporen na, maar ook in de samenleving als geheel. We moeten begrijpen wat trauma doet met een kind. We moeten weten welke vragen helpen, welke de pijn net verdiepen, en hoe we veilige plekken kunnen creëren."*

Beluister heel het gesprek hier:



Inhoud

| | |
|---|--------|
| Wij horen hun ()S | P4-6 |
| Dirk De Wachter over waarachtigheid en nabijheid als het menselijke fundament van zorg | P7-9 |
| 5 minuten op de kamer van wervelwind Lucas | P10-11 |
| Een persoonlijk fotoalbum vol mooie momenten uit hun kindertijd | P12-14 |
| Hoe project Le Séquoia kinderen helpt veilig op te groeien | P15-17 |
| Beauty day in Oekraïne | P18-19 |
| "Kinderen zijn de toekomst. Als een hele generatie verloren gaat, mis je iets." | P20-22 |
| Herinner je je 18 ^e nog? | P23 |



SOS Kinderdorpen België vzw
Munthofstraat 40/1CD
1060 Brussel
Tel: 02 538 57 38
IBAN: BE17 3100 4034 5521
BIC: BBRUBEBB

SOS Kinderdorpen is een internationale, niet-gouvernementele kinder-rechtenorganisatie, politiek en religieus neutraal, die zich sinds 1949 inzet voor kinderen die de ouderlijke zorg verloren of dreigen deze te verliezen.

Colofon

V.U.: Hilde Boeykens
welcome@sos-kinderdorpen.be
www.sos-kinderdorpen.be
Redactie: SOS Kinderdorpen - afgesloten op 15 maart 2026
Foto's: Archief SOS
Vormgeving: www.magelaan.be
Druk: The Mailing Factory

Ce magazine est également disponible en version française sur simple demande.

EDITO

*Lieve lezer,
Er zijn momenten waarop de wereld luid en onrustig aanvoelt. Oorlog en geweld dringen onze huiskamers binnen via schermen en nieuwsflitsen. Wat ooit ver weg leek, komt vandaag akelig dichtbij. En terwijl wij toekijken, groeien miljoenen kinderen op in angst en onzekerheid. Als moeder en grootmoeder raakt mij dat diep. Geen enkel kind zou nachtmerries mogen hebben door bommen en sirenes. Geen enkel kind zou zijn thuis mogen verliezen aan conflict en haat.*

Een wereld die kinderen niet spaart

Vandaag leven bijna 500 miljoen kinderen in conflictgebieden. In Oekraïne, Gaza, Soedan en op zoveel andere plaatsen is oorlog dagelijkse realiteit. Meer dan 30 miljoen kinderen zijn op de vlucht, kwetsbaar voor misbruik en uitbuiting. Dat is geen ver-van-ons-bedshow. Het zijn kinderen zoals de onze. Met dromen, talenten en een verlangen naar veiligheid.

Waarden onder druk

Meer dan 35 jaar geleden beloofde de wereld met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind elk kind bescherming en kansen. Eerder al, in 1948, gaf de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens een moreel kompas na de gruwel van de Tweede Wereldoorlog. Vandaag zien we hoe die principes onder druk staan. Alsof wat ooit richting gaf, dreigt te vervagen tot woorden op papier. Maar kinderen hebben geen papieren beloftes nodig. Zij hebben moedige keuzes nodig.

Onze stem telt

Als directeur van SOS Kinderdorpen zie ik elke dag wat het verschil maakt: bescherming, nabijheid, perspectief. Soms lijkt de opdracht overweldigend. Toch is ze helder: laat kinderen veilig opgroeien, hier en elders. We hebben de plicht onze stem te laten horen, voor onze kinderen en kleinkinderen.

De aanwezigheid van moed

Vrede is niet alleen de afwezigheid van oorlog. Vrede is de aanwezigheid van moed en compassie. Laat dit geen moment van machteloosheid zijn, maar van reflectie en engagement. In wat we zeggen. In wat we doen. In de keuzes die we maken.

Samen kunnen we kinderen veilig helpen opgroeien. Hier en elders.

Hilde Boeykens,
Directrice SOS Kinderdorpen België

Wij horen hun SOS Laat kinderen veilig opgroeien, hier en elders

Kinderen die opgroeien met onzekerheid, angst of gemis.

Hier bij ons, maar ook elders in de wereld.

Hun noodkreet is niet altijd luid, maar wel duidelijk.

Wij horen hun SOS.

Dit voorjaar vragen we met onze campagne opnieuw aandacht voor een probleem dat vaak onderschat wordt: kinderen die onveilig opgroeien. In dit artikel vertellen we waarom we, samen met jou, alles op alles zetten om kinderen veilig te laten opgroeien, hier en elders.

1 kind op 10 groeit onveilig op.

Overal ter wereld groeien kinderen op zonder de veiligheid die ze nodig hebben. Wat ze delen, is hun verlangen naar een plek waar ze zich beschermd en geliefd voelen.

Wereldwijd staan 220 miljoen kinderen er alleen voor. Ook in België groeit 1 op de 10 kinderen op in een onveilige situatie. Achter die cijfers zitten echte verhalen van emotionele verwaarlozing, instabiliteit, misbruik of geweld. Een kind dat zonder veilige basis opgroeit, draagt de gevolgen daarvan vaak een leven lang mee.



Waarom deze campagne

Bij SOS Kinderdorpen België geloven we dat elk kind het recht heeft om veilig en warm op te groeien. Toch zien we in onze projecten dagelijks kinderen en jongeren die dat fundament missen. Wij horen hun SOS en komen in actie. Veilig opgroeien betekent voor ons:

(1) **Zorg:** warmte en veiligheid als fundament

Een kind dat zich veilig voelt, kan groeien. Een betrouwbare volwassene die begeleidt en omkadert, maakt het verschil.

"Als ik iets vertel en de begeleider kijkt me aan, dan weet ik dat het belangrijk is wat ik zeg."

(2) **Stabiliteit:** iemand die niet verdwijnt

Veel kinderen in kwetsbare situaties kennen breuken en verlies. Continuïteit in zorg geeft rust en vertrouwen.

"Hij is er nog altijd. En morgen ook."

(3) **Erkenning:** gevoelens mogen er zijn

Kinderen hebben nood aan volwassenen die emoties serieus nemen. Dat geeft veiligheid van binnenuit.

"Ze zegt dat het oké is dat ik verdrietig ben."

(4) **Kansen:** mogen leren, spelen en dromen

Veiligheid opent de deur naar ontwikkeling. Onderwijs, spel en talentontwikkeling versterken eigenwaarde.

"Ik wil later juf worden."

(5) **Ergens thuis horen:** verbondenheid en waardigheid

Een thuis is meer dan een huis. Het is een plek waar je naam gekend is en waar je gemist wordt als je er niet bent.

"Hier hoor ik."

Wanneer kinderen die veiligheid ervaren, ontstaat ruimte voor herstel. Met de juiste begeleiding en langdurige ondersteuning bouwen ze veerkracht op. Ze ontdekken hun eigen kracht. Ze voelen: ik doe ertoe.





De impact van jeugdtrauma

Onveilig opgroeien kan diepe sporen nalaten. Jeugdtrauma beïnvloedt hoe kinderen naar zichzelf en naar anderen kijken, kan leiden tot ernstige gezondheidsproblemen en een leven lang doorwerken.

Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie kost jeugdtrauma België jaarlijks 6,7 miljard euro. Investeren in een veilige kindertijd is dus geen luxe, maar een noodzaak.

Enkele kerncijfers

1 op 10

kinderen groeit op in een onveilige situatie

220 mln

kinderen wereldwijd staan er alleen voor

1 op 8

mensen heeft ≥ 4 traumatische jeugdervaringen

Hoe maakt SOS Kinderdorpen het verschil?

Wanneer kinderen onveilig opgroeien, laten die ervaringen sporen na. Daarom zetten we bij SOS Kinderdorpen in op langdurige begeleiding en een traumasensitieve aanpak.

In onze projecten in België en wereldwijd zorgen we voor stabiele relaties, veilige omkadering en ondersteuning voor kinderen en gezinnen.

Tegelijk werken we aan verandering in de samenleving. Met initiatieven zoals Stadsjuweel, een participatief kunstwerk rond jeugdtrauma, geven we erkenning aan wat kinderen meemaakten en nodigen we uit tot dialoog. Zo bouwen we mee aan een samenleving die kinderen beter beschermt.

Samen zorgen we ervoor

Met deze campagne zetten we het recht op veilig opgroeien centraal. Want geen enkel kind zou moeten opgroeien met geweld of verwaarlozing.

Wij horen hun SOS. Ontdek de campagne en lees meer over hoe we samen werken aan veilig opgroeien, hier en elders.

Ontdek
de campagne





**Dirk De Wachter over
waarachtigheid en nabijheid als
het menselijke fundament van zorg**

*“Er is geen enkel
probleem dat
ontsnapt aan
de hoop”*

Wat betekent het om werkelijk ‘te bestaan’ in een tijd van snelheid, schermen en individuele prestaties? Hoogleraar en psychiater Dirk De Wachter reflecteert over een van de meest fundamentele menselijke noden: gezien en gehoord worden als existentiële voorwaarde om mens te zijn. Zijn woorden raken aan filosofie, psychiatrie, opvoeding en zorg, en leggen een specifieke verantwoordelijkheid bloot voor wie dagelijks werkt met kinderen en jongeren met trauma. “Je wordt mens door de ander,” zegt De Wachter. Forser kan hij het niet uitdrukken.



"Ik word mens door de ander. Dat is de definitie van het bestaan."

Gezien en gehoord zijn: dat is zijn

Het thema gezien en gehoord worden raakt volgens De Wachter de kern van zijn denken en schrijven. *"Het is bijna een kernthema van alles wat ik doe,"* zegt hij. *"Filosofisch gesproken is het bestaan altijd relationeel. Ik ben hier wel als lichaam, maar ik word 'bemenst' doordat iemand mij aankijkt, hoort en voelt."* Hij verwijst daarbij naar Emmanuel Levinas en diens idee van face-à-face: het gelaat van de ander dat mij aanspreekt en mij mens maakt. *"Ik word waarachtig aanwezig door de ander. Niet door mezelf. Daarom heb ik ook kritiek op al die me-time-filosofieën. Ik pleit veel meer voor we-time."* Bestaan is volgens De Wachter geen individuele prestatie, maar een gedeeld proces. *"Ik heb mezelf niet gemaakt. Ik ben 'gegeven geworden'. Door mijn ouders, door anderen, door mensen die mij gezien hebben. Ik ben niet 'vanzelfig'."*

De kracht van lastigheid

Opvallend in het gesprek is hoe vaak De Wachter terugkomt op lastigheid, kwetsbaarheid en verdriet. Niet als iets dat vermeden moet worden, maar als een mogelijke poort naar echte verbinding. *"De waarachtige verbinding ontstaat vaak in de lastigheid,"* zegt hij.

"Een vrolijk praatje mag, maar dat blijft vrijblijvend. Als het moeilijk wordt, ontstaat er nabijheid." Tegelijk vraagt die nabijheid tijd, geduld en authenticiteit. *"Soms duurt het weken, maanden, zelfs jaren voor er iets kan ontsluiten. Dan is het de boodschap om voorzichtig, geduldig, nabij en zorgzaam te zijn."* Sociale media en snelle communicatie staan hier vaak haaks op. *"Het is rap, rap, rap. Even verdriet, maar het is al weg. Smileys tonen geen tranen. Ze kunnen geen waarachtigheid dragen."*

"De waarachtige verbinding ontstaat vaak in de lastigheid."

De ander blijft een vreemde, en dat is een geschenk

Een mens volledig kennen is volgens De Wachter niet alleen onmogelijk, maar ook onwenselijk. *"Levinas zegt: de ander is altijd een vreemdeling. Dat klinkt lastig, maar het is een geschenk. Omdat we de ander nooit helemaal kennen, blijven we nieuwsgierig en verwonderd."* Die verwondering is cruciaal in relaties, in opvoeding en in zorg.

"Kinderen kunnen ons dat leren. Zij blijven verwonderd. In de liefde gaat het ook over afstand en nabijheid. Het niet begrijpen van de ander houdt de relatie levend." Ook ouderschap vraagt die houding. "Je kinderen zijn je kinderen niet. Je moet van in het begin een stuk afgeven aan de wereld. Als ouder ben je cruciaal, maar niet de enige. It takes a village to raise a child."

Wat betekent 'gezien en gehoord worden' voor kinderen met trauma?

In de projecten van SOS Kinderdorpen leven veel kinderen en jongeren die in hun vroege jaren niet gezien of gehoord zijn. De Wachter benoemt dit scherp: *"Dan spreken we over verwaarlozing, mishandeling, hechtingsproblemen. Dat beschadigt een fundamenteel menselijk vermogen."*

Of je kan genezen, van trauma? Ook van complex, veelvuldig trauma? *"Er is geen enkel probleem dat ontsnapt aan de hoop,"* zegt hij. *"Ook bij ernstig en complex trauma kunnen mensen later opnieuw hechtingsmogelijkheden ontwikkelen. Dat is wetenschappelijk onderbouwd. Mijn therapeutisch werk bestaat erin om samen te zoeken naar hechtingsresten: kleine aanknopingspunten waarop verder gebouwd kan worden. Vaak blijkt dat er toch iemand was: een grootmoeder, een leerkracht, een buur. Iemand die 'zag'."*

Wat kunnen medewerkers van SOS Kinderdorpen doen?

Voor begeleiders die dagelijks werken met getraumatiseerde kinderen en jongeren is De Wachters advies tegelijk eenvoudig en veeleisend. *"Intuitief zou ik zeggen: graag zien. Maar altijd professioneel begrensd."* Aanwezig blijven is volgens hem de kern. *"Er zijn voor iemand, zelfs in de meest duistere momenten. Niet weglopen. Blijven geloven. Hoopvol zijn."*

Soms vraagt dat weinig woorden. *"Een wandeling maken. Stil zijn. Gewoon daar zijn."* Ook wanneer jongeren afstoten, wantrouwen of zeggen dat ze niemand nodig hebben, blijft die aanwezigheid

betekenisvol. *"Soms pas maanden of jaren later zeggen ze: toen ben jij niet weggelopen."* Diagnostiek en theorie zijn belangrijk, benadrukt hij, maar in momenten van diepe miserie moet verbinding voorgaan. *"De essentie is: ik ben er voor jou. Je kunt op mij rekenen."*

Zorgzaamheid als bestaansethiek

De Wachter verbindt zijn denken tot slot opnieuw met filosofie. Bij Heidegger is 'zijn' altijd mit-einander-sein: zorgzaam samen zijn. *"Als we zorg dragen voor elkaar, kunnen we waarachtig bestaan. Als die zorg verdwijnt, ontmenselijken we."* Gezien en gehoord worden is dus geen luxe of therapieterm, maar een existentiële nood. In gezinnen, in relaties, in zorg en in organisaties. *"We bestaan in de blik van de ander,"* zegt De Wachter. *"En misschien is dat wel onze grootste verantwoordelijkheid."*



Beluister de aflevering met Dirk De Wachter in de podcastreeks **#GezienGehoord** van SOS Kinderdorpen België.

"Er is geen enkel probleem dat ontsnapt aan de hoop."

5 minuten op de kamer van wervelwind Lucas

Lucas troont me mee naar boven, naar zijn kamer. Hij noemt het terecht fier 'zijn appartement'. We stommelen naar boven op de trap en halverwege draait hij zich om: "Ik geef je 5 minuten om de foto's te maken, ik moet er echt snel vandoor, want mijn zus wacht op me." Ik knik en we nemen de laatste treden met twee tegelijk. Op de overloop aangekomen, rinkelt hij met zijn sleutelbos en haalt hij vragend zijn wenkbrauwen op. Of ik er klaar voor ben? Triomfantelijk zwaait hij de deur open en wijst met de volle hand de weg naar binnen: "Entrez!"

Ik kijk mijn ogen uit in de sobere, maar volledig geïnstalleerde keuken. Centraal staat een tafeltje met toile cirée op het tafelblad. Twee stoelen erbij. Hij vraagt me of hij gelijk had, dat het 'proper en in orde is'. Ik beaam het en zeg "Wauw, het is een klein paradijsje man!" Hij gniffelt.



Dan toont hij me de andere kamer, naast de keuken, niet gescheiden door grote deuren die er misschien ooit wel waren. Ik zie een dubbel bed met kleurrijk dekbed, een verweerde knuffel, een kleerkast met een spiegel en links aan het voeteneind een grote televisie. *"Slim ingericht,"* zeg ik. Hij knikt zelfbewust en laat zich op het bed vallen. *"Hier werk ik met mijn Ipad en kijk ik tееvee."*

"Bon. We hebben nog twee minuten nu," zegt hij gedecideerd. Ik portretteer hem snel staand in tegenlicht, voor zijn bed met de rug naar me toe en met de kap van zijn sweater op zijn hoofd. Hij kucht. *"Mag ik je wat vragen? Ik ben 18 intussen en ik zou het fijn vinden als je mijn gezicht ook toont op de beelden*."* Ik knik en vraag hem plaats te nemen op bed en zijn Ipad te openen. Ik kader en werk snel.



Ik vraag hem vervolgens wat keukengerei te nemen. We ensceneren dat hij een potje kookt. Ik vraag hem om van de lens weg te kijken, naar het keukenraam. *"Je ziet er uit als een Britse rockster,"* zeg ik. Hij grinnikt. *"Ik moet er vandoor nu."* We denderen de trap af naar beneden. Lucas draait zich om en lacht me toe. *"Merci voor de fotoshoot!"* Hij zwaait en slaat de voordeur achter zich dicht. Dag Lucas.



Jongeren in onze projecten worden dankzij kamertraining begeleid naar zelfstandig wonen en leven. Lucas is een van hen die zich in L'Olivier – een huis waarin jongeren semi-zelfstandig verblijven – klaarstoomt om over afzienbare tijd definitief uit te vliegen.

**Meestal portretteren we de jongeren in de projecten onherkenbaar omwille van de privacy. Zo beschermen we hen. Eens de jongeren 18 zijn, hebben ze daarover zelf ook iets te zeggen.*

Een persoonlijk fotoalbum vol mooie momenten uit hun kindertijd

De spanning is voelbaar in het activiteitenlokaal van Chantevent. Vanmorgen zitten een tiental kinderen samen rond de tafels voor het atelier 'Fotoalbum'. In de grote ruimte klinkt een vrolijk geroezemoes. Overal worden herinneringen gedeeld. "Kijk, dat is toen we naar Pairi Daiza gingen!", roept Sara naar haar zus, die een paar tafels verder zit. "Weet je nog? Dat was op mijn verjaardag", zegt Soufiane* enthousiast. De foto's gaan van hand tot hand en brengen mooie momenten uit hun kindertijd in Chantevent weer tot leven.*

**Om hun privacy te beschermen zijn de namen van de kinderen aangepast.*



Even stilstaan bij herinneringen

Tijdens elke vakantieperiode schuiven heel wat kinderen aan om nieuwe foto's in hun album te plakken. Het idee ontstond enkele jaren geleden, toen begeleidster Emeline het team vervoegde. *"Ik merkte dat de meeste kinderen geen fotoalbum hadden. Wanneer ze vertrokken, maakten de begeleiders vaak nog snel een album zodat ze toch iets hadden om mee te nemen."* Daarom startte ze ateliers waarin kinderen zelf hun eigen fotoalbum maken. Foto na foto verzamelen ze herinneringen aan momenten die voor hen belangrijk zijn.

Elk album vertelt een eigen verhaal

Intussen zijn sommige kinderen al aan hun tweede of derde album begonnen. Geen enkel album ziet er hetzelfde uit, want de kinderen krijgen alle vrijheid. *"Het is hun album, dus ze mogen het helemaal invullen zoals zij dat willen,"* vertelt Emeline. Sara* schrijft zorgvuldig een tekstje onder elke foto, terwijl de kleine Matteo* zijn foto's vastplakt met glitter-maskingtape. Daarna versiert hij de lege pagina's met kleurrijke stempels. Zo leggen de kinderen stukje bij beetje hun eigen verhaal vast. Voor velen is dat geen eenvoudig verhaal. Het helpt hen om gevoelens een plaats te geven en stap voor stap hun identiteit op te bouwen.

Blij momenten en belangrijke gezichten

"Sommige kinderen zijn nog heel jong. Zonder album zouden ze veel herinneringen verliezen," legt Emeline uit. Veel van hen hebben bovendien moeilijke of traumatische dingen meegemaakt, wat hun geheugen kan beïnvloeden. Het album helpt hen om hun herinneringen te ordenen en er een samenhangend verhaal van te maken, een verhaal waar ook blij momenten een plek in hebben en gezichten die voor hen belangrijk zijn.

Misschien is dat ook wat Nathan* komt zoeken. Hij arriveert wat later op de ochtend, met zijn koptelefoon op. Deze keer voegt hij geen nieuwe foto toe. In plaats daarvan bladert hij rustig door de pagina's vol herinneringen, met een kleine glimlach op zijn gezicht.



Gewoon even kind kunnen zijn

De activiteit loopt op zijn einde en Emeline verzamelt de albums. Ze bewaart ze veilig tot de volgende keer. *“Als ze ze meenemen, raken ze misschien beschadigd,”* zegt ze.

Het fotoalbumatelier is maar één van de vele momenten waarop kinderen in Chantevent herinneringen maken. Later op de dag volgt nog een creatief atelier rond een verhaal over delen en samenleven. Geïnspireerd door de eekhoorn uit het verhaal laten de kinderen hun fantasie de vrije loop.

Morgen trekken ze naar het park van Chevetogne om buiten te spelen — weer zo’n moment dat misschien later een plek krijgt in hun fotoalbum.

Herinneringen die blijven. Misschien is dat wel het belangrijkste: kinderen de kans geven om in alle veiligheid op te groeien en die mooie momenten mee te nemen voor later.

Deze activiteit kan regelmatig met de kinderen worden georganiseerd dankzij de steun van CEWE.



Gezinnen begeleiden naar meer rust

Hoe ons project Le Séquoia kinderen helpt veilig op te groeien

Elke ouder weet het: een kind opvoeden is prachtig, maar vraagt ook veel geduld en inzet. Soms zijn (ex-)partners het oneens over de opvoeding van hun kinderen, of lukt het niet meer om goed voor hen te zorgen. Wanneer het welzijn van het kind in gevaar komt, is het belangrijk om in te grijpen. Dat is precies het doel van ons project Le Séquoia, dat begeleiding biedt aan gezinnen in moeilijkheden in de provincie Luxemburg.


In sommige van onze projecten in België worden kinderen opgevangen wanneer hun thuissituatie onveilig wordt. Toch blijft een scheiding tussen kind en gezin altijd het laatste redmiddel. Om kinderen de kans te geven om thuis te blijven opgroeien, kan ondersteuning aan kinderen en hun ouders in hun eigen leefomgeving een grote meerwaarde betekenen. Dat is ook de opdracht van ons team van Le Séquoia, dat sociaal-educatieve begeleiding biedt aan gezinnen in het noorden van de provincie Luxemburg.

"Samen met de gezinnen kijken we naar hoe het gezinsleven en de opvoeding verlopen. Waar nodig zoeken we samen naar manieren om dingen anders aan te pakken en het opvoedingsrepertoire van ouders te verruimen," zegt pedagogisch directeur Nicolas Duprez.

Samen zoeken naar oplossingen in het belang van kinderen

Elke week trekt het team van Nicolas door de Belgische Ardennen om gezinnen te bezoeken die begeleiding krijgen. Elk gezin wordt ondersteund door twee begeleiders. Aan de keukentafel of in de woonkamer bekijken zij samen met de ouders concrete situaties uit het dagelijks leven waarin het moeilijk loopt, zoals het opstaan of naar bed gaan van de kinderen, huiswerk maken of de organisatie van vakanties.

Daarbij komen soms gevoelige vragen aan bod: waarom komen de kinderen vaak te laat op school? Of hoe komt het dat de jongste nog niet kan stappen? Zonder taboes of oordeel helpt het team gezinnen om oplossingen te vinden die haalbaar zijn voor hen, altijd met het welzijn van de kinderen als uitgangspunt.



"Een wondermethode bestaat niet. Ouderschap betekent voortdurend bijsturen en samen zoeken naar wat werkt."

Begeleiding binnen de jeugdhulp

Sociaal-educatieve begeleiding is een van de vormen van ondersteuning die een Service de l'Aide à la Jeunesse (SAJ) kan voorstellen of die kan worden opgelegd door een Service de Protection de la Jeunesse (SPJ). Afhankelijk van de doelstellingen die deze diensten bepalen, richten de begeleiders zich op thema's zoals opvoeding, organisatie van het dagelijks leven, communicatie of relaties binnen het gezin.

Ons team van Le Séquoia kan tot dertien gezinnen begeleiden, gedurende een periode van zes maanden tot twee jaar. *"Zelden is zes maanden voldoende,"* legt Nicolas uit. *"Het is voor ons essentieel om eerst tijd te nemen om gezinnen te ontmoeten, naar ieders verhaal te luisteren en het traject van het gezin te begrijpen. Zo krijgen we een beter zicht op hun aanpak en noden, en kunnen we werken aan echte verandering."* Momenteel begeleidt de dienst 27 kinderen.

Opnieuw ruimte maken voor de beleving van kinderen

Het team werkt vaak met gezinnen waar ouderlijke conflicten na een scheiding spelen. *"Het gebeurt dat spanningen tussen ouders het co-ouderschap bemoeilijken en dat de aandacht voor het belang van het kind naar de achtergrond verschuift,"* vertelt Nicolas. *"Ons doel is dan om spanningen te helpen verminderen en opnieuw te focussen op de beleving en de noden van de kinderen."* zegt hij.

Begeleiders helpen ouders bijvoorbeeld om samen afspraken te maken over dagelijkse zaken, zoals de keuze van een sportclub of de tijd die een kind achter een scherm doorbrengt.

Ouders als motor van verandering

Hoewel de begeleiding gericht is op het belang van het kind, gebeurt het werk vooral met de ouders. Zij zijn degenen die nieuwe pistes uitproberen en veranderingen in gang zetten binnen de gezinsdynamiek.

Dat betekent vaak dat ouders ook stilstaan bij hun eigen opvoeding en waarden. *"Mensen herhalen*



soms wat ze zelf hebben meegemaakt, of doen net het tegenovergestelde van wat ze hebben gekend," zegt Nicolas. Daarom begint de begeleiding vaak met reflectie: wat zijn mijn waarden, waar sta ik voor, en hoe wil ik die doorgeven aan mijn kinderen?

Kleine stappen die verschil maken

Het team van le Séquoia weet dat niet alles in enkele maanden kan veranderen. Gezinsleven blijft altijd in beweging. Toch kan begeleiding iets in gang zetten dat ook later blijft groeien. *"We planten soms zaadjes waarvan we het resultaat pas later zien,"* zegt Nicolas.

Soms zijn kleine veranderingen al betekenisvol: een ouder die rustiger reageert op uitdagend gedrag bij het kind, een gesprek tussen ouders dat weer respectvol verloopt, of een kind dat zich eindelijk gehoord voelt. Voor het team zijn dat waardevolle momenten.

Het uiteindelijke doel blijft altijd hetzelfde: kinderen de kans geven om veilig op te groeien, in een gezin waar naar hen geluisterd wordt en waar ze zich gesteund voelen.

Beauty day in Oekraïne

Afgelopen zomer organiseerde SOS Kinderdorpen Oekraïne in Kiev een bijzondere dag voor vijf jonge meisjes die tijdens de oorlog zwaar gewond raakten. Tijdens een 'beauty day' zette een team van schoonheidsprofessionals zich volledig in om hun zelfvertrouwen een nieuwe boost te geven.

Kappers, make-upartiesten en stylisten gaven de meisjes tips en advies om hun sterke punten te benadrukken. Ze kregen ook een nieuwe look, die werd vastgelegd door een professionele fotograaf. Daarnaast waren psychologen aanwezig om te luisteren naar de meisjes en hun ouders.

Ondanks alles wat ze hebben meegemaakt, gaat het leven voor deze jonge meisjes verder. SOS Kinderdorpen wil hen daarbij blijven ondersteunen.

Ook in 2026 blijven we ons inzetten voor kinderen in Oekraïne die door de oorlog gewond zijn geraakt.



Op 2 november 2024 veranderde het leven van Albina, 17 jaar, voorgoed. Terwijl ze in het zuiden van Oekraïne de verjaardag van haar grootmoeder vierde, werd haar familie getroffen door een bombardement.*

Albina overleefde dankzij haar moeder, die haar leven gaf om haar dochter te beschermen. Naast het zware emotionele trauma liep Albina ook ernstige lichamelijke verwondingen op. Ze werd met spoed naar het ziekenhuis gebracht, waar ze medische zorg en psychologische begeleiding kreeg om de schok en het trauma te verwerken. Maar al snel stopte de ondersteuning die door de staat werd voorzien.

Onze steun aan Albina

Met de steun van SOS Kinderdorpen Oekraïne kon Albina na haar operaties vier revalidatietrajecten volgen. Ze kreeg hulp bij de aankoop van medicatie en orthopedisch materiaal, en ontving een rolstoel waarmee ze zich zelfstandig kan verplaatsen.

Daarnaast krijgt ze thuis ondersteuning van een verpleegkundige en ontving ze een laptop zodat ze haar studies van thuis uit kan verderzetten. Haar vader, die zich volledig op haar zorg moet richten, kreeg financiële steun om in hun levensonderhoud te voorzien.

Albina is één van de 1.319 kinderen en jongeren die sinds februari 2022 door SOS Kinderdorpen Oekraïne worden ondersteund nadat ze door de oorlog gewond raakten. Vandaag zet Albina haar behandeling verder. Er wacht haar nog een lang revalidatietraject.



Dankzij uw steun kunnen we kinderen als Albina blijven ondersteunen tijdens hun revalidatie.



**Haar voornaam werd gewijzigd om haar privacy te beschermen.*

**Een keuze die
de tijd kreeg om te groeien**

*"Kinderen zijn
de toekomst.
Als een hele
generatie
verloren gaat,
mis je iets."*

Sommige beslissingen rijpen langzaam.

Niet in maanden, maar in jaren. Voor Ludwine

*Denaux (75) begon het nadenken over haar
nalatenschap al eind jaren negentig.*

Toen woonde ze met haar man enkele jaren in

*El Salvador. Wat ze daar zag was armoede,
maar vooral de impact daarvan op kinderen
en jongeren. Het liet haar niet meer los.*

*Vandaag woont ze in Brugge. In haar
testament heeft ze beslist een deel van haar
erfenis na te laten aan SOS Kinderdorpen.*

Geen impulsieve keuze, benadrukt ze.

*"Tussen het eerste idee en de uiteindelijke
handtekening bij de notaris zaten bijna
twintig jaar. Voor zoiets ga je
niet over één nacht ijs."*

Een leven lang werken met trauma

Ludwine werkte haar hele carrière in de psychiatrie. Het grootste deel van haar loopbaan in Nederland, waar ze onder meer jongeren met eetstoornissen begeleidde. Later werkte ze bij een gespecialiseerd centrum voor mensen met oorlogstrauma's, onder wie vluchtelingen en asielzoekers. Daar zag ze hoe ingrijpend traumatische ervaringen kunnen zijn. En hoeveel tijd en ondersteuning nodig is om die te verwerken.

"Bij jongeren merk je vaak een enorme wil om vooruit te gaan," vertelt ze. "Ze willen de taal leren, een toekomst opbouwen, hun plek vinden. Dat is indrukwekkend." Maar herstel gebeurt zelden alleen. In haar werk leerde ze hoe belangrijk de omgeving rond een kind is. "Bij jongeren met eetstoornissen begeleid je bijvoorbeeld niet alleen het kind of de jongere zelf, maar ook het gezin. Want de stabiliteit rond een kind maakt een enorm verschil." Die ervaring verklaart waarom de werking van SOS Kinderdorpen haar aanspreekt.

Het gezin als eerste plek

Wat Ludwine bijzonder waardeert aan de aanpak van SOS Kinderdorpen, is dat de organisatie er alles aan doet om kinderen, waar mogelijk, in hun eigen gezin te laten opgroeien.

"Het laatste wat je wil, is een kind uit zijn omgeving halen," zegt ze. "Als een gezin ondersteund kan worden zodat een kind thuis kan blijven, dan is dat vaak de beste oplossing." Tegelijk vindt ze het belangrijk dat er ook aandacht is voor de mentale kant van wat kinderen hebben meegemaakt. "Ik heb mijn hele leven gezien hoe diep trauma kan doorwegen. Daarom vind ik het belangrijk dat er niet alleen praktische hulp is, maar ook aandacht voor wat er in het hoofd en hart van een kind gebeurt."



"Het juridische deel is complex. Daar heb ik eerlijk gezegd nul verstand van. Het is een geruststelling dat er mensen zijn die met je meedenken en dat stuk mee opnemen."

Het begin in El Salvador

De eerste gesprekken over hun testament voerden Ludwine en haar man tijdens hun verblijf in El Salvador. Daar werden ze geconfronteerd met extreme armoede en de gevolgen daarvan voor jongeren.

“Dat heeft ons echt aan het denken gezet,” zegt ze. Het koppel heeft zelf geen kinderen, maar ze komen allebei uit grote families: Ludwine uit een gezin van veertien kinderen, haar man uit een gezin van zes. *“Als je een erfenis onder zoveel mensen verdeelt, blijft er uiteindelijk niet zo veel over,”* zegt ze nuchter. *“En bovendien: iedereen heeft zijn eigen leven opgebouwd.”* Het idee groeide om hun nalatenschap in te zetten voor kinderen en jongeren. Toen ze later naar België verhuisden, kwam Ludwine via Testament.be in contact met verschillende organisaties. Uiteindelijk viel de keuze op SOS Kinderdorpen. *“Zo simpel is het eigenlijk gegaan,”* zegt ze.

*“Zo’n keuze moet tijd krijgen.
Het is belangrijk dat je er
helemaal achter staat.”*

Een beslissing die mag rijpen

Toch nam de uiteindelijke beslissing jaren in beslag. En dat vindt Ludwine niet meer dan normaal. *“Toen we er voor het eerst over begonnen te praten, was dat rond 1998. De definitieve beslissing bij de notaris kwam pas veel later,”* vertelt ze. *“Maar zo’n keuze moet tijd krijgen. Het is belangrijk dat je er helemaal achter staat.”* Ook de begeleiding bij het opstellen van haar testament vond ze waardevol. *“Het juridische deel is complex. Daar heb ik eerlijk gezegd nul verstand van. Het is een geruststelling dat er mensen zijn die met je meedenken en dat stuk mee opnemen.”*

Engagement op haar manier

Hoewel Ludwine haar hele carrière in de zorg werkte, zoekt ze haar vrijwilligerswerk vandaag bewust elders. *“Ik heb mijn deel in de zorg wel gedaan,”* zegt ze. *“Je moet ook voor jezelf zorgen. In een vliegtuig zeggen ze ook: eerst het zuurstofmasker voor jezelf, dan pas voor het kind naast je.”* Vandaag zet ze zich vrijwillig in bij culturele organisaties in Brugge, waar ze helpt bij concerten en jazzvoorstellingen. *“Het is sociaal, je blijft onder de mensen, en af en toe pik je zelf ook een voorstelling mee,”* glimlacht ze.

Een logische stap

Wanneer haar gevraagd wordt naar haar nalatenschap, blijft Ludwine opvallend bescheiden. *“Ik vind het eigenlijk geen groot verhaal,”* zegt ze. *“Het zijn gewoon logische stappen geweest.”* Maar achter die bescheidenheid schuilt een leven lang ervaring met hoe belangrijk steun, stabiliteit en begrip zijn voor kinderen die het moeilijk hebben. De overtuiging die haar beslissing samenvat? *“Kinderen zijn de toekomst. Als een hele generatie verloren gaat, dan verlies je als samenleving iets wat je nooit meer helemaal kunt herstellen.”*

Wil je meer weten over nalaten aan

SOS Kinderdorpen? Kom dan langs op een van onze infosessies in 2026, waar je met al je vragen terecht kunt.

- 24 september in Antwerpen (NL)
- 15 oktober in Brussel (FR)

Ben je die dag niet beschikbaar? Vraag dan onze gratis **brochure over testamenten** aan. Daarin vind je tal van tips en informatie om je te begeleiden bij het opstellen van je testament.



Herinner je je 18^e nog?

*Het einde van de middelbare
school, je rijbewijs, de start van
hogere studies of een eerste job.*

Eindelijk zelf keuzes maken.

*Dat heerlijke gevoel dat de
wereld voor je openligt.*

Maar stel je voor dat je er op dat moment helemaal alleen voor staat. Zonder steun, zonder vangnet.

Voor veel jongeren in onze projecten is dat de realiteit. Voor hen voelt 18 worden vaak niet als een feest, maar als een sprong in het onbekende. Met nog meer verantwoordelijkheden en onzekerheden.

Daarom begeleiden wij jongeren stap voor stap naar zelfstandigheid, zoals Lucas, die je op pagina 10 leert kennen. Ook nadat ze meerderjarig worden en subsidies voor hun begeleiding stoppen.



**Wil jij mee zorgen dat jongeren
ook na hun 18e de begeleiding
krijgen die ze nodig hebben?**

Samen maken we het mogelijk
dat jongeren verder kunnen
bouwen aan hun toekomst.



Durf te vragen.

Zit je met een prangende vraag over SOS Kinderdorpen? Mail ze naar welcome@sos-kinderdorpen.be met #DurfTeVragen. Wie weet beantwoorden we ze in ons volgende magazine.

S()S KINDER
DORPEN



Scan om
een gift te doen

